

*Сергій
Юхимчук*

ФЛАМІНГО

Сергій Юхимчук

ФЛАМІНГО

ВІРШІ

Іще не стала землею для Сєргія Юсєвичува
далеко та славина, іще не стала горю високо-
вданостю, але вже наші щиріші мислєві цїн-
ніють людського духу, намагаєтьсє філософськи
нашати слово, шукати спроби пошати чутли-
вість душі в гуманістичних передумках віку —
дають право засідати його, як наші.

1

Все намірено. І час спливає,
Через цілі виконані роки,
Ти стоїш на путі до раю,
Я — до вічних життєвих драм.

Все намірено. Останній станни
Перехресили між нами все.
Вітер вів у високий камінь, —
Піддуховці снігів Москви.

2

Не було повторів, бувають зміни,
Коли осінь засніжить зима,
Коли дні в прощанні сім
Законе жмуток тепла.

І вкось невимовно тут
Ворухнуться в тобі колись —
Неповоротливі вірного друга,
Лісом бродять самотній ліс.

на круги своя

Часе мислений, часе мій безцінний,
Надто у серці твоє бачий для людини.
Ден'яв Натаньїко,
лист XVII ст.

Переорено час плутани іржавини,
Перемислено в борознах скритичним зорини.
А слав пророкство із поведи чорного
На адвентарному папі гілки молоджавини.

Незакучений час неохочих слесей,
Зелені пагілки живих неохочених,
І брудни вибувають досвідчим зорам
Над кісткам неохочених долми довістей.

Воскрешеним мерцім, викреслен із пам'яті,
У мислїм заданих, титї вже праведних,
Повертам борги у реєстри заданих;
Кому — часно ім'я, а кому тільки пам'яння.

1988 р.

страта

Камі мали Джордану на Галгофу,
То, кажуть, що Земля ридала,
Вона зовсім втратувала Джордану.
А як, не знала.
Джордану Бруно на острові чекало покло,
Суд ілюзіний! затім карнавальну сцену —
В багатстві вкрито, як жіночу, чоловіка,
Щоб він розкався.
Ха-ха, — яка потіха,
Єретика перетворити в поїла!
І ватона закрити: зречись, Джордану,
Ми віримо, а живуть какою?
Вони не бачили, які були в нього вірні,
На відали, що там людина німа,
Що істину не зрадить
Так, як жіночу..
А жорту,
Над холодними вітрами,
Прорвалось небо,
І Земля тікала
Від натовпу
У прірву —
В необжитий Всесвіт,
Туди,
Де ілюзій немає.

боже

Корутин дмар провають дав,
Осінній дождь наступав,
І уславітисний монах
Вікно малібок проясняв.

Дрижать свіча, святе писамо —
Сторінка на сторінку дже.
А доміж них стара тасьма
Мерехтала — гадюка малібо.

Монах: Два кроки до стіни.
Народили вікно, як око.
Два кроки лиш до сатани.
Нема пророча.

сучаснику

Вік Христа — тридцять три,
Вік святого,
а ти
у свої тридцять три —
як розорваний штер.

ностальгія

Володим ШЕВЧУК

Коли в за темноту малую,
то згадку весняний днів,
кульдаба посмілка квітін,
Тіні голівки ніжні понад дном
завиється од вітру
і тремтять.
А я зриваю їх
(тоді я був хлопчикськом)
і дмухаю на весняний цвіт
і він летить у весняний світ,
тоді бже і відкопнати не можу.

нічні метелики

Дайте їм надію,
і вони полетять
через дами колючих шипів
на вогонь,
що полонили їх темні,
краса тремтіння крилат
нас розбудить від сну
Я хмарка білаз комах-нічників
полетять перед нас.
Іх одуреко світлом
(метелик безвразний не вірить).

сізіфів камінь

ВІСНИК

Ми гортаєм історію міфів я, напевно,
одному герою
співчуваюмо більше, ніж іншим,
і рухи свої відстоюємо,
щоби камінь,
який він вже котить віками,
зупинять на вершині гори, але жарно —
боги не дозволяють штурхатись,
суперечки з богами — не жар,
за провину запалити.
І ми, дивлячись вслід чужої
на ім'я Сізіф,
що не п'є і не їсть,
що не спить, й розуміємо сміятись, —
ми лиш в стіну йому уявимо воєна,
щоб легше
ком від гору спинатись на здибленні нощі,
і щоб жити.
випити тремтливою кров'ю утом,
відпочити лжогля перед криком гори і людини,
щоб суспільство,
Сізіфа яке приречено, схемувалося:
камінь котиться вниз — вниз тікає людина,
і безкомфортна в страсі,
обличчям подібна до змія,
проклинає богів
і замолює смерть у дарунок,
бо од каменя вже потерпів свідомість.
і прасірі,
яко розірено в шмаття його неспроможним
ревом,
осудатись в бешкет, в безпросвіт, в нікуди,
у далеке нікуди він котиться —
камінь Сізіфа.

недописаний вірш

Автором роману "Емо..."

Хрустнула гілка над віром несподіваної мук,
Я чоловік карокий з чуприною сивого життя
Хочіхся, як зміють сміятися тілесні великі:
треба жити!

І жито ціло, над землею
словами мушкетерів жовтої руки.

І колосами вигиналося поле в зонітом
розпушено гроно,
Вітер райно шмагав переломі обиди отрут,
А велика Людмила лежала спокійно і гордо,
І ніщо не коважилось підняти його телесні ще
трук.

«Треба жити», — сказав. І під звуки
піднятих ескортів,
Під голак, що кривав з-за стіни,
як дитини душа,
Він утік молодий на норах ще переломі,
Розпросторившись, щоб там не зросла
налітанд мішура

Вір загук концентрованим розширенням колоса,
Поглядаючи спалах світла його широк очей,
Лини світ зрозумів і утік на колеса пред
словами,
Білий світ уклонився йому і прийав до грудей.

А жито колесилась так буйно, так ніжно
і тривожно,
Полоніла зелене зерно, наливалося оркестром
тіла

Не було винуватих — і це видавалось
безбосним,
Що загинула мусить Людина на чужому
горі від зла.

Він зрівняв з небожуду серцевими
вічним жорстаким,
Надломився віття, і жито сполоснуло вмість,
Не достигши, осипалося плем'ям,
Як груддя як граду —
Він його колосочки за крок той фатальний
пропав...

урбаністу

Тобі вже не до стріж, урбаністе,
І не до хати в житньому селі,
Трохи, ласкай, бо їй вже років триста,
А ти ще не родився у собі.

Влівайся діалектикою часу
Під свій урбаністичний сніг,
Бо що тобі до мислі, яка влізе
Невипіленою треллю солов'ї?

А, жовко, в ній душа твого народу?
Та ти вже знаєш суть праданих стріж,
Іх жодування в ситий рік зудоби,
Щоб возвеличити урбаністичний сніг.

юнацькі захоплення

1

У тумані-молоці панує Рось,
Зграя білих лебедів — на воді.
Чи правділось мені, чи далося,
Лебеділа серед них та тоді.

Берег мавсь, немаче хміль, наче сон,
В переломках солов'ї — пісня-дзвін,
Я з тобою говорив в упівноч,
Лиш у тебе все гаразд, все без змін.

А як ударив по воді зтось вогнем,
Стрепетує білий світ-двохвіст,
Зграя білих лебедів над солом, —
Білий зойк, білий сніг, білий квіт.

2

Заметів в саду, не ходя — замето,
Заверни назад, повернись назад,
У саду — весна, разом цвіт летить,
У твоїх очах, на твоїх губах
Білий цвіт тремтить.

Я тримав тебе, я молив тебе,
Не ходя туди, де весна мисте.
Відлучив — дивас! — вберешти як зміг
Я заново тебе.

Розмігав той цвіт,
Я шукав тебе,
Я не мав тоді,
Що носив мине,

Я не мав тоді,
Що тебе носив,
Що між нас — зима,
А весна в саду.

3.

Я сподівався і налив мостів,
Міцніше дубом — так згорить відомого.
А що ж ти за воляння без мостів,
І що то за волянь, коли він тліє?
І в налив мостів на всіх річках,
На перотравах, де вода глибока,
Я змінив хід гинілі болота,
Там не було мостів, вони — де чисте плесо.
Я берези роз'єднував для того,
Щоб ти на той, на берг не зішла,
Щоб ти на цьому березі лишались,
Я сподівався і налив мостів,
Аж поки берез літа на одному
Спалив тебе...

1

Солодка випуклість губей,
Тремтіння губ — грізний чар..
Цілуй П, а П очей
Прощай за те, що тебе вря.

А слани П — розкошаний без,
Полонства жодна ще не вилла,
Ламай його, поки не піде —
Вона ждала.

2

Юна моя, як маленький цвіт,
Вітчим до мене вилла на груди
І безсоромно: цілуй, цілуй мій рід,
Я буду з тобою, буду!

Дівчатко, сльозинь, як від вранень.
Пробде, мнеться, згине,
І буде, буде як серце зрадженим,
Ще жінкою станеш, дитино!

3

Цей крик розріже мій
Гострим лезом болю.
Дві жності, дві плоті — віч-на-віч,
Підкорення творчій силі долі..

Вона як дівчина уже — скоряє,
А жінка, на котру моляться.

Ця музика, і ти у суєті білий,
Цей світ, і ти прозора і легка,
Ти граєш Божа, і бунетна ділий
Смієся наді мною із вутка.

Смієся музика на пальчикмах твоїх,
Вікно відкрито дихало, як жеро,
І за стіні, твоїм теплом зірний,
Я неспроможу кілька мот зітер.

Заринулася музика, і плече хустини вивала
І ділом востаннє на роль,
Твої білий погляд, наче покривало,
Мені ти розгубована почала.

Ти вилкала, ти ратувати хотіла,
Цю музику — дити твоїх надій,
Але надворі розгубилась злива,
І тісно музичі в кімнаті щой!

І ти німа, вся сномлена, в тремкоті
У прісну набуття, уся біла,
А я дивлюся на твоїх пероні —
Один вслухався, як біжить вода.

Як музика — невеличке козання,
Влаштуюся у плоть п'янком ритом,
А за стіною в пітьмному смерчанні
Співає недосвіданий псалом.

ДВОЕ

Дома не питаю, а йшов
по дахах будинків, по лавках,
по деревах відмерлих крон
філітованих візерунком,
а під вечір, коли встала
прохолодна дель чутко: десь
маленької жінки коса
розсипалася похолодом,
і згубила долоні рук
обняло доторканням тіла,
і обоє, немов бажані, вийшли,
розтанули вранням віс.
Як сльотили лави і фіалки,
або моря із річкою аустрію,
як сльотили і як наслідок
або — двоє втекти не можуть
і шукають в собі порятунку.

Франческо Петрарка:
Лаура і лаври,
Мадонна і солодка втома,
любимі чари,
Рим — до віт,
Франческо!
Вам освітлися той златочок сонці,
і ви воскресли з Часу,
з пелюстками
віків і воєн.
Світ на вас молиться,
Флорентій панцонами сміється,
ви перевершили Мантуя
(її не жадали),
Арунка і Верона,
Боже правий!
Італія Відродження
Петрарка,
Вергілія достойний
син Франческо.

Ви бачили, як глина перетворюється в пісок
 І крізь пальці відлітає тилем зайком?
 Але ви бачили тисячолітні амфори
 Лише в експозиції музею —
 Там захищено до них навіть довертатись.
 То я один знаю: в снідок,
 Я зерницю життя із амфори,
 Коли нас спіткала катастрофа.
 Мене треба до берега,
 А її поглинув Світовий океан,
 Я чув, як вона сипалася
 Через сито води.
 Амфора країни Еллади.
 Та доліла її вратувати,
 Підставляла свої ніжки
 З голубими прожилками доломі,
 Пісок сарматський із
 Її сирніла — бачило тобі.
 Я лежав на кам'яному березі та плавав.

ти повертайся

Ти повертайся, як завжди, сюди
 З холодною мрією підлогою країни,
 Тут яблука в надломленім саду
 Світкують старієм в горлії самотній.

Не забувай мене, я довго ждав.
 Я сумом агортався, як вітряно.
 Я жив у спогаді, я сповсюди страждав,
 Ти повертайся, пташко моя мила.

безсоння

Серед ночі збудило райним вітром,
Яблуко закохалося на підвіконня,
І тоскним осіннім ритмом
Називало осіле безсоння.

Душа брехала забутих садом
Наївно, беззахисно, безборонно,
Аж кося її не відрило градом —
Розбилась яблуком об підвіконня.

море

За Євгеном Падяком.

Вал за валом — на березі півоколом.
Нуртє вода, каїтє.
Чайка гнєть над прутукиним шолом.
Жєть, жєть...

Мєртвах моллюскєх пєщєрє м'єтє,
Вємєтєй з дєлє корєлє.
Я зєму з мєрєм жєтєм обмєнєтєсь.
Шєвал...

Мєрє... Хєлєс, сємє стєлєє.
Я дє нєьогє жєрє з вєгєдєнєк,
Сєрє жємєчєкє у мєтєї сєкє,
Нудєї бєзбєрєнєї крєпєшєкє.

Сяду на камінь, море — під ноги,
Хто запевняє, що я самотній?
А я міг би сказати без остраха,
Що у мисті із сонні, сонні...

Піктовалий могоді свої плечі, вітрали!
Лаштуєшось я вуть,
Поки режур у нас і неперена сила,
Нас ждуть.

епілог

*Пам'яті
Миколи Дем'яновича Халемки,
диференціального викладача
літератури.*

Ми встали, як раніш вставали,
Як після лекції «на фіс»,
І рантом нас одне не стало —
Хтось вість страшину нам приніс.

Розкрийте вікна аудиторій,
Нам тісно, незмога дихати.
Не треба воскресних мовлянь ораторій,
Ми його знали, як завод, тижні.

Ми піднялися, як трави в боросі,
Зимні вістрім — навмисть востаннє,
Щоб завтра наше життя не здалось
Розкладанням рванням.

Не треба плачу, студентство мило,
Вода пріємна сліз задосить,
Тутіші плачуться з втраченою жемлою,
Ліха не питає, усі нас закохить
в любови.

Ми — за труною, труна — перед нами,
Траурний чорний шовк,
Кієти на сідлах армієвої родини,
Вчитель нашої школи.

Студент Андрію, студентка Наташа,
сьогодні гуляй
По коридору в обіймку із товаришем
Шарлем Бодлером.
Нам не потраплять у вулківський
Баченський...
Можна розв'язати хазяїня доброго
Пера... Гуляй!

А в закутках сидять, як сичі,
Професори і кандидати статті,
Які «Чотирі паблі» і мечі
Стувають хотіли об фортеці ваті.

— Він трійок не ставить, скажіть,
ліберал...
— У нього на лекціях, жовіється,
було, як в театрі...
Не згоден я з ними! Бо він відійшов,
як хорал!
І згадують буде його пріємні
альма матер.

місячна соната

Дайте йому очі,
Дайте йому просярті,
Дайте йому догоріти,
Помислі!

Дайте йому
Ранок,
Той випочуватиме самотно
Чорної смуті.

Дайте йому, безбожні,
Вуть, як змідились дні
Шабі 6'я в передмісті —
Пальні його холони.

Дайте йому! Як токами
Через весь могок
Морок
Гарячим прохам.

Як можете ви стояти —
Тисячі — колінням на брузі, —
Оглухлих у звуці
Місячної сонати?

Закурюючи зброзовіле місто,
Ми удаю стеймо, не віддам.
Що завтра виводили листом
Осьні нас порозкидари.

Я дякую на нас, ви бачите —
Я сміюся! Про який випадок
Повідує нас я. Ви знате
І крім слівом мовити: народом!

Ще було. Але ви не хочете
Навіть згадувати. Ви не відставі
Каблучками те листи тощете,
Що утало між нас на пристані.

Як розуміюся, що не знаємо.
Чи зустрінемося ми? А хочеться
Щоб серце моє розкрито
Вам було зрозуміло.

Здається: на селі літ
Яблуно достиглий плід
Із піднебесся — вміз
Через земний карниз.
Гласом мого встала
Красно руда листва:

— А ти?

Здається: на селі літ
Віком розтрощена нить,
Він розламаних днів
Сарматом доскритують туні.
Слідом — найшорішнім
Заморожені зливи.

А ти?

Здається: на тій маві,
Мави вскреслих мав,
Прійде весна надій
Провесінню завій.
Натом. В сутній стрі
Хмари наших облич.
А нас вже нема!

батькові

Вірші до батьків

Батьку, спочинься, до нас повернувся я
з дороги.
Батьку, постоїмо трохи над збитим дубовим
перогон.
Батьку, не кваптесь нікуди, мій батьку.

Батьку, забудемо трохи від світу роботи,
Батьку, струхавмо із клін хоч на день всі
турботи,
Батьку, не кваптесь нікуди, мій батьку.

Батьку, промовчеш, як задана у нас поведінка.
Батьку, поміримо трохи, щоб в мріях збулося.
Батьку, не кваптесь нікуди, мій батьку.

Батьку подумав трохи, як далі нам бути.
Батьку, послухавмо віднава,—що на мій чуття?
Батьку, не кваптесь нікуди, мій батьку.

Батьку, ситаємо матір, чи стомлена дуже.
Батьку, зберемо пелюстки відквітлої руки.
Батьку, не кваптесь нікуди, мій батьку.

Батьку, поглянемо на мрії осінній крижаний.
Батьку, покладемо голени ранньосередні.
Батьку, не кваптесь нікуди, мій батьку.

Батьку, розлучившись вкотре — дива почав
рукою.
Батьку, зустрінемося ще — я поговорю
з тобою.
Батьку, не кваптесь нікуди, мій батьку.

Земля — не на китах, а на дідах і бабках,
І в хату відбитий саморобний з кузні плет
Під стріхою іроків день при дніні,
І гасне на ній доспілої малани,
Як сонце їм на безобрійних полях.

А хліб щоб був, і щоб було до хліба
(Не з піснi родиться, а із жовтої глибої),
Вирігалися разом з волами в нирі
Розкриває смугтї свої амари,
Заглиблюєть у землю до пошви.

Про їх життя складали втішні оди,
«Створи достатку» — викликали молю,
Лише сільській музиці сонів и роботі,
Спіткаючись об жарою чоботи,
І їх прикрасній бузичаві і поду.

Земля — не на китах, а на дідах і бабках,
І пеня, розділена надвечю по коніях,
Як сім — на жолні, — так не пече, на цдстві,
А треба ще у церкву на свете причастя —
Отак і доведеться шверта в старих.

варіації

I

Вибухнула слезною
Сосна,
Тагуною прозіреною сніжною —
Весна.

I ліс, як пробудився,
Воскрес,
Світлом опустився
З небес.

Ми в нього увіходим
Малі,
Ми його діти, родом
З землі.

Ми життя повертаєм
В село,
І в полі проростаєм
Зелені.

На бездоріжжях губни
Вуття,
Одним ми не розлюбим
Життя.

I босими ногами
Весну
Розбудять теплі гали
Від сну

Ми двері прочиняєм
У дім,
І нас наздоганяє
Грім.

У вікнах заблимали
Шибени, —
Моя рука — каліцтва
Гілки.

На покуті — ікони
Святок,
Закутані в сукно
Світ.

А ти підводиш очі —
Молись!
На їх стару прозорість,
На мисль.

Допоможи тобі воля
Жава,
Не випрещеться з болю
Зова.

І поки в тобі поєдні
Дух,
Не зникається напроєкти
Рух.

* * *

На зведну плямку докинутий хліб,
На струну солому вчорашніх злигів,
На протів у комні — спашений сивець
На котлет калюшкових ягід-накист,
Охмись!

На давню юмалу забутий діда,
На смак перепечених пічю хлібів,
Охмись і повстань в що добу,
На сюржину в храні жіночому журбу,
Україно!

* * *

Обичайний тілоз вояї в готелі,
пропахлому димом цигарок і хмелем вина,
від дощ ти виходив і стрічного:
«Котра година?» —
випаси, швидко вилонившись за чепність.
«А в панночки зиста», — і дістанеш з книжні
квіток на тролейбус,
зощорілий, як вес,
рукавом сім'ю пачу протерши,
ти надумавши завтра вернутись,
щоб продовжати своє самогубство.

* * *

У місті, у якому я чужий,
Серед безликих і німих облич,
Трамвайних ліній і протях хроняць,

Вам їх проклять
Так слезних на очах інах.

Брукованим і камитим майданом
Йде люд,
Серед якого я нікого не пізнаю,
Окрім себе в калюжі мутної води,
І Вас у третьому під'їзді дому НКВД,
Де вже дорога завертає
І губиться у сутінках.

Молчанник леже на майдані холодний пелір.

Пробачте, Я зі злим.
І Ви у третьому під'їзді дому НКВД
Чекаєте на актика — Месію.

істерика

1.
Важ в сльозу дається історія.
Преставивши пістоль до голови,
Хтось замовляв саронку царемонію
З будюю проханням во гласі.

2.
Не співайте пісень за столом, за застіллям,
Ваше пошанне сьветами вісмі.
Прощай Україно:
Вери й повертайся в Трипілля.
Непрощу зостає хоч пісню одну.

3.
Решалюції (скільки, квіндо?) нас трощать.
СМ!
На брукованих площках
Народ перетворює в гній.

4.
Не помста, а кара
Воядам і плетбан
За злочин хай буде
Не помста, а кара.

5.
Буденно з думкою:
Каленсь вогню,
Труну одягнуть,
Клянуть а кляу.
І авшя впрости
В яких дитина смаркуватиме
З солодкими плодами,
Терпко життя.

6.
Зачіпленіна.
Халонуть скриничкаві губи.
Що зі мною?
Іауть
Дні моїх мри,
Дні згуби.

* * *

У вікні багатоповерхового будинку
висить я бачу добілого хлопчика;
від притулка своє хворе обличчя до шибки
і прихилив до неї,
і ось думаю, що люди йому спілкуються,
він сміється, зубами, б'ється об скло,
він плаже іх залученими дурками,
яких потрібно відрізати в інтернати
і вилоні,
де їх навчать водити строми
і вилучувати після обіду миски.

передчуття

Ми підемо, за нами двері
Стіною виростуть. Куди
Варується вже не буде, в оквері
Хтось загубив свої сліди.

Туди, де нас уже не буде,
Нас вивести ніч. На разі рік
Ми віддамося, як дві прибауді
Дізнатися: яка з нас Стіна?

І де Харон, човном якого
В Аїд відчаливати? Коли
У сайні місця білого
Таке лине прозорість із млі?

І чия твої людські нитки
Розрадіть сніг колючий? Від
Шукати мішину для броду
В ріці змутіні сліди.

маріє!

Маріє,
станули сніги,
а ти стоїш
одна, як перет,
розсиплі малючі,
сльози,
а з вій
тучель
прозорої тріси
на сотні верет.
О сохрани!

Тя треба йти!
За поливом
Сухих ставів
І ерета
Пі душа, —
нова горять!
Гася!
Гася!
Пробудь світла!

фламініго

Фламініго стукала в мої осінні двері
розквілим крильми,
нові були пташки моєї дитячої мрії,
а сьогодні я їх згадуюсь, — нові співаюсь.
І я не впусти їх до дому,
хоча вони просились,
Знесилення, вітом шіла геть,
а на присібі залишали днос
розових крил.
Для мене.

* * *

Нас народила і нам обірвала колоса,
Покоління проклятих маршів і нагород,
Покоління жертвних зірок і освоєння космосу,
Епохи оплесків і базікань про наш народ.

Покоління шестидесятна доросла до
власного голосу.
Вистачить сміятися, жонги у скляних
світлячаним зайчиком,

Досить ступати котячими лапками босими,
В чергах стояти за мізерним хлібцем
окрабаним.

Провинилось плісню документальної
кінжорської
Без бравди похвальства, вознесеного на
златицю,
Без мальовничого посмішка, без косякагеройки,
Щоб за пани не стались геральди прохлюпін
і жарниці.

поверження ідолів

Паднуть ідоли,
вознесні на п'єдестали,
падають на жорсткий брук прагн,
і розбиваються,
на череп'яні горшки,
зімлені із дзвінкої глини.
Ідоли падають на
вулицях,
площах,
у скверах.
А двірникові роботи —
цей викисти мотлох:
голова,
рука з ногами,
і в золоті оці —
о, як багато в ті оці залито зухвальства...
І примруженого ідолизма!
Рипотів мілка,
як струна,
обривалась і мала.
Вачав дівряк
(і не віряв, і віряв)
утверив

душу людську,
 кам'яну,
 нажелезну, як Висаїт,
 в ревану,
 як перестигла черешня.
 Бог її вірив і відвернув від раю тазовиди,
 ганибну, —
 дуже цинічна, до того ж грізна,
 коли як для неба...
 Ми ж піднімали своїми руками його, як
 пророка,
 а'ята лизали,
 коли він топтався по головах наших.
 Ми поклонялися!
 Бодай,
 як згнивалися,
 як встали!
 Стали в'язнями, згнивалися —
 це ті, хто був а сталі.
 Ідони рушайся!
 Як у вертепі,
 збиваючись в натовп
 й гамірно топчачи —
 як іскра із-під чебіниски.
 Вчора — ікони,
 сьогодні! — змичайні портрети.
 Місню,
 трошимо,
 в тавнь забиваючи їх.
 Ідолів геть!
 Лиш одне забувним укотре,
 що в'єдстали корожі
 стоять, як колеси...

ТІНЬ

Тінь трапляється твого тіла
і невідступно переслідує тебе
твою зім'яту агорбатилу постать
тінь перетворює в статичну фігурку фарою
ти вичини свій тінь вже за те,
що тіною був свого часу
загмареного тіллом суспільних хмар
загубленого в моралі проклятого світу
розбавного і розжраденого по шматках
захованого в будах замкнених осіб

але тінь стомилася й стало соромно
за свою нічність і підданство
за поблагливість до твого тіла
за продажність і брязню
за ілюмі на існування в золотому ніді.
тінь зникла за межами часу
а ти залилася дописувати свій кримінальний
Апокаліпсис
на пергаменті людських тіл
о яких ти відлучила душі й серця
і виносива ними народів свої вогнища

чищо ти озирнешся то не зустрієш себе
на шляху, що веде і виводить до світа
ти лиш принара якій судилося зіграти
під сонцем воскреслої надії
й цікавого прозоріння тах

КОГО ТИ ТРИМАВ НА ПРИВ'ЯЗІ

не будемо

Не будемо світу злитого симетрії серці
виснажувати спонукот наших неможливих
снів,
не будемо брати на плечі мізки
не ведертої дорі,
котрі в традиції третім у нас відбрали
на сім,
не будемо в змучених душах сиротів з народу
шукати джорала, де його не було і нема,
не будемо пити з криниці запальового гадани
воду
і в острахі думати, що знову настане
сльотавна зима,
не будемо в стіни сірених квадратів
заходити, зігнувшись рабами,
підземними буди посеред антракту вистав,
не будемо ким дитячо
під коні мамі
купати в настій зморіаних !
зірках отав.
Не будемо!
Просто візьмемося на агарниці Трої
поруганих мшій,
розкритих нам Сасад,
возводити місто майбутнього нашого строю
без виборів в них
(Жан-Поль Сартр).
В відморозок вкладамо усіх,
хто залишився за нами,
весь повів по світу
зберемо у жоні
самючю ЖІД,
а свисту, щоб не сніжить, поставимо
сонячні брами.
О Господи,
дай же для того нам сил
Господи,

ці спазми,
що душать вікоченість боду, прокулись
в країні великого світлого віста,
що ми вже його
не збудуєм...

* * *

відмовляючи мамині та вітні
не перестаємо дивуватися
коли ж натравляємо на людські
на дальніх близьких утесах
хоронимо їх назад
всипаємо горбик скорботної землі
засіпаємо дикою травмо-віською

не дивуємося що кожна людина
забирає з собою частку Воскрісіння
віримо в його безконечність
не помічаємо

в колодах цити води
птахи голуються до перельотів
шукать оспереліх дітей
ноб змроста для колодної старості
їх теплі небайдужі серця

жити в'ють, раніше ніж народжуються
в фрунках легенькі пелюстки
коляють на іншому боці куліні
яка чомусь опинилася в протилежному
кінці світу
остання знотра пока мнвуло
порпався вікшетами
в жалягідних мамонтових останках
розгадуємо еволюцію
пишемо монографії
і що ми абсолютолізи

...друзі
у мене немає ваших адрес
Василь РУБАН

Друзі,
на розростаючих конспектах університетських
лекцій
я зміною ваших обличчя і дивуюся з того,
що вони втрачають фарбу тіла
і наліплюють воском позначальники свід.

Друзі,
я візжаю вас у вечірньому трамваї,
що тікає від стомлених вулиць,
перевозячи вас з безликого натовпу
чужого міста на околицю ваших розбитих
хрещ.

Друзі,
я розгубив вас і ніж не можу знайти,
я поспію передчасно,
розсипаючи листи до запитання,
божачь сорняки підводіль,
бо завтра ранок застане мене у церкві
і почнеться спокутування моїх гріхів.

МАТИ КАЇНА

Дале, накуй на щастя підків
Та розвісь на плотах і бранях,
Ікони в сріблястий рамаз
Одягни в лавинну шкід.

Мати висушать сльози в світлиці:
«Боже, хай його зло мина —
Сина Каїна» —
Жінка-мучениця.

Дале, для зради підків не куй.
Тих, хто продав свій дім,
Тих, хто сховався під страшицький шиб,
Не мизуй.

Авель багрішній. Пракуто нас.
Синию холодить хрест.
Каїн мизить свій протест —
Битиме нас в анфас.

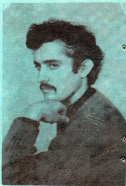
Я поза нами, як висуше біль,
Наче на порів — сіль:
«Боже, хай його зло мина —
Сина Каїна».

Літературно-художнє видавництво
Юрія Іздана Сергія Юрійовича
ІЗДАВНИЦТВО
Вірші

Житомир, НВО «Газета «Рівненський вісник», 1992

Редактор А. С. Орях
Технічний редактор В. М. Врублевський
Художнє оформлення А. С. Подорожниця
Коректор О. В. Курчак

Здано до набору 30.12.91. Підписано до друку 30.02.92. Формат
вкл 108/152. Папір: друкарський № 2. Друк ваговий, 3 друк. арк.
Тираж 1000. Зам. 303. Ціна договорна.

Кирилл Серафимович Монахович родился 14 апреля 1964 году в селу Восток на Ямало-Ненецком полуострове. После окончания средней школы поступил на факультет журналистики Ленинградского государственного университета имени Т.Г. Шевченко. На первом курсе познакомился с будущей женой — журналисткой и актрисой. Наследие — редактор журнала Ямало-Ненецкого автономного округа "Восток". Член Союза журналистов России.

Публиковал в областных и республиканских газетах материалы "Восток", "Ката". В литературном "Коммунистическом журнале", редактируемом Серафимом Монаховичем, публиковал материалы "Восток" и республиканского "Восток-Урал", для которого писал и статьи о культуре.